

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 768

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 10 decembrie 2013

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 419 din 15 octombrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	2–5
Decizia nr. 431 din 24 octombrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității	6–8
Decizia nr. 433 din 29 octombrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 82 alin. (2) și (3) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor	8–12
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
956. — Hotărâre privind modificarea Hotărârii Guvernului nr. 1.680/2008 pentru instituirea unei scheme de ajutor de stat privind asigurarea dezvoltării economice durabile	13
957. — Hotărâre privind modificarea Hotărârii Guvernului nr. 1.084/2012 pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici aferenți obiectivului de investiții „Varianta de ocolire a municipiului Satu Mare”, județul Satu Mare	13–14
959. — Hotărâre privind prorogarea termenelor de aplicare a unor ajutoare de stat, precum și pentru aprobarea ajutoarelor de stat care se acordă producătorilor agricoli pentru anul 2014 și a sumei totale alocate acestor ajutoare de stat	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 419**

din 15 octombrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Crisdan” — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 3.805/196/2012 al Tribunalului Brăila — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 367D/2013 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde partea Autoritatea Rutieră Română, prin consilier juridic Daniela Bucșă, cu delegație depusă la dosar, lipsind autorului excepției.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul părții prezente.

Reprezentantul Autorității Rutiere Române susține respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Consideră că dispozițiile art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 sunt constituționale, în acest sens existând o bogată jurisprudență a Curții Constituționale, cum ar fi Decizia nr. 261 din 21 mai 2013, Decizia nr. 1.070 din 13 decembrie 2012, Decizia nr. 858 din 18 octombrie 2012 sau Decizia nr. 1.260 din 8 octombrie 2009.

Având cuvântul asupra excepției de neconstituționalitate, reprezentantul Ministerului Public susține respingerea acesteia.

Acesta susține, mai întâi, că jurisprudența Curții Constituționale în privința dispozițiilor art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 demonstrează constituționalitatea acestora, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției menținându-se și în această cauză, pentru identitate de rațiune. În plus, reprezentantul Ministerului Public mai arată că din motivarea excepției rezultă că autorul acesteia ridică unele probleme de interpretare și aplicare ale acestui text, chestiuni tranșate, însă, în mod definitiv și obligatoriu de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 10 din 10 iunie 2013, pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 aprilie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 3.805/196/2012, **Tribunalul Brăila — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Crisdan” — S.R.L. din Galați într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva unei sentințe prin care a fost respinsă ca tardiv introdusă plângerea formulată împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții, emis de Autoritatea Rutieră Română.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 21 și ale art. 24 din Constituție, referitoare la accesul liber la justiție, respectiv la dreptul la apărare, dar și celor statuate de principiu de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 536 din 28 aprilie 2011. Cu acel prilej, instanța de contencios constituțional a constatat că dispozițiile art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează în sensul că organul fiscal emitent poate să procedeze la comunicarea actului administrativ fiscal prin publicitate, cu înlăturarea nejustificată a ordinii de realizare a modalităților de comunicare prevăzute la art. 44 alin. (2) lit. a)—d) din aceeași ordonanță.

Enumerând modalitățile de comunicare a procesului-verbal și a înștiințării de plată, legiuitorul nu a făcut nicio precizare, în cuprinsul dispozițiilor legale criticate, cu privire la ordinea de prioritate în care acestea pot fi folosite. Acesta este motivul pentru care, în practică, s-a instituit tendința generalizată a agentului constatare de a recurge la comunicarea actelor direct prin afișare, fără a mai epuiza celălalt mijloc de comunicare, adică prin poștă, cu aviz de primire, astfel stabilind el însuși ordinea de prioritate a mijlocului de transmitere a actelor către contravenient.

Or, enumerarea cuprinsă în textul art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 nu este întâmplătoare, modalitățile de comunicare fiind menționate într-o anumită ordine de prioritate în ceea ce privește aplicarea lor, această ordine substituindu-se voinței legiuitorului de a asigura o cât mai mare certitudine asupra îndeplinirii, în mod efectiv, a procedurii de comunicare. Prin urmare, succesiunea menționată în textul de lege criticat determină o obligație în sarcina agentului constatare de a proceda la comunicare doar cu respectarea acestei ordini. Or, acesta, cu rea-credință, folosește în mod direct ultima metodă enumerată de text, fără a fi asigurată, astfel, efectivitatea aducerii la cunoștința contravenientului a existenței procesului-verbal întocmit în defavoarea sa.

Tribunalul Brăila — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal consideră că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale în măsura în care nu se interpretează în sensul că actul normativ instituie o ordine de prioritate privind modalitatea de comunicare a procesului-verbal către contravenient, și anume că procesul-verbal trebuie comunicat mai întâi prin poștă, cu aviz de primire, și abia ulterior, în măsura

În care nu se poate realiza comunicarea prin această primă modalitate, să fie comunicat prin afişare la domiciliul sau la sediul contravenientului. În această ipoteză, textul de lege încalcă prevederile art. 21, 24 și ale art. 53 din Constituție.

În opinia instanței judecătorești, textul de lege instituie o ordine de prioritate, similar celei stabilite de art. 44 alin. (2) lit. a)—d) referitor la art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, asupra neconstituționalității cărora a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 536 din 28 aprilie 2011.

În mod frecvent, în practica agenților constatori, procesul-verbal este comunicat direct prin afişare la domiciliul contravenientului, fără a fi comunicat anterior prin poștă, cu aviz de primire, și fără să fi încercat măcar înainte să fi comunicat procesul-verbal în această modalitate, singura care asigură certitudinea primirii procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției de către persoana sancționată contravențional și care asigură efectivitatea aducerii la cunoștința persoanei în cauză a acuzației în materie contravențională.

Or, potrivit reglementărilor legale în materie contravențională, de momentul comunicării procesului-verbal de contravenție sunt legate o serie de consecințe juridice, deosebit de importante pentru garantarea accesului liber la justiție și a dreptului la apărare.

Totodată, potrivit practicii Curții Europene a Drepturilor Omului, o acuzație în materie contravențională este asimilată unei acuzații în materie penală, astfel că modalitatea de comunicare direct prin afişare a procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției contravine și dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, sens în care este indicată Hotărârea din 18 noiembrie 2008, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Neață împotriva României*.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Ambele modalități de comunicare prevăzute de art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 asigură comunicarea efectivă a procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, iar în cazul îndeplinirii procedurii de comunicare prin afişare la domiciliu sau la sediul contravenientului, stabilirea unei obligații legale de a consemna printr-un proces-verbal semnat de cel puțin un martor a împrejurării respective este de natură să întărească garanțiile privind respectarea drepturilor constituționale ale contravenientului. Astfel, instanța de judecată are posibilitatea de a verifica dacă afişarea a fost efectuată, prin ascultarea martorului prezent la îndeplinirea procedurii, consemnat în procesul-verbal de comunicare.

Pe de altă parte, critica de neconstituționalitate se sprijină pe prezumția unor neregularități în derularea procedurii de comunicare, neregularități de natură să conducă la împrejurarea în care contravenientul să nu fie încunoștințat de existența actului sancționator. Or, chiar Curtea Constituțională a reținut în Decizia nr. 467 din 6 iunie 2006 că aceasta nu este decât o supoziție ce se întemeiază pe o simplă temere ipotetică potrivit căreia *instrumentum probationis* ar putea să nu intre în posesia persoanei sancționate contravențional.

În esența sa, afişarea, ca modalitate de comunicare a procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției,

satisface pe deplin cerințele procedurale care să asigure contravenientului exercitarea atât a dreptului de acces liber la justiție, cât și a dreptului de apărare, cu atât mai mult cu cât, pentru a fi legal îndeplinită, comunicarea prin afişare se consemnează într-un proces-verbal semnat de cel puțin un martor.

Totodată, se observă că nu poate fi reținută asimilarea situației reglementate de textul legal criticat cu cea care a făcut obiectul analizei concretizat prin Decizia nr. 536 din 28 aprilie 2011 a Curții Constituționale, în cazul de față fiind vorba de o ipoteză diferită de lucru, care implică o legătură directă cu persoana contravenientului.

Avocatul Poporului apreciază următoarele:

Dispozițiile art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 enumeră modalitățile de comunicare a procesului-verbal și a înștiințării de plată, fără să conțină vreo precizare referitoare la ordinea de prioritate în care acestea pot fi folosite.

Modalitatea de interpretare și punere în aplicare de către organele competente a acestor dispoziții, și anume prin afişare directă, fără a epuiza celelalte moduri de comunicare prevăzute de text, este de natură a aduce atingere dreptului de acces liber la justiție al contravenientului care contestă procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției. Succesiunea modalităților de comunicare, astfel cum normele juridice criticate o menționează, nu este întâmplătoare, ci urmărește să asigure un grad cât mai ridicat al certitudinii absolute cu privire la încunoștințarea contravenientului despre conținutul actului comunicat. Prin urmare, este clară și evidentă intenția legiuitorului de a institui o anumită ordine de prioritate a acestora sub aspectul aplicării lor, agentul constator fiind obligat să o respecte. Comunicarea prin afişare se realizează, așadar, ca modalitate ultimă și subsidiară de comunicare a procesului-verbal și a înștiințării de plată, fiind folosită doar în cazul în care celelalte modalități de comunicare nu au putut fi îndeplinite din motive obiective.

În condițiile în care termenul pentru introducerea contestației împotriva procesului-verbal sau a înștiințării de plată curge de la momentul înmânării ori comunicării actului, incertitudinea acestui moment constituie un obstacol în exercitarea dreptului de acces liber la justiție. Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a subliniat în repetate rânduri care sunt garanțiile realizării efective a accesului liber în materie contravențională (asimilată, în anumite condiții, noțiunii autonome de „acuzație în materie penală”), iar dreptul de a fi informat în cel mai scurt timp și în mod amănunțit asupra naturii și cauzei acuzației aduse, precum și dreptul de a dispune de timpul și înlesnirile necesare pregătirii apărării contravenientului reprezintă astfel de condiții obligatorii, în conformitate cu art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dar și art. 20 și 148 din Constituția României.

Așa fiind, Avocatul Poporului apreciază că textul de lege criticat nu asigură exercitarea în mod efectiv a accesului liber la justiție a contravenientului și nici a dreptului său la apărare.

Se mai arată că instanța judecătorească nu are posibilitatea de a constata folosirea abuzivă a acestui mod de comunicare a procesului-verbal de contravenție — afişarea directă —, astfel că acest aspect nu ține de aplicarea și interpretarea legii, în condițiile în care legea nu impune organului emitent să facă în prealabil demersurile ce tind la efectivă comunicare a actului.

De altfel, prin Decizia nr. 536 din 28 aprilie 2011, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură

fiscală sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează în sensul că organul fiscal poate să procedeze la comunicarea actului administrativ fiscal prin publicitate, cu înlăturarea nejustificată a ordinii de realizare a modalităților de comunicare prevăzute de aceste dispoziții.

Față de toate argumentele prezentate, Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 sunt neconstituționale în măsura în care nu sunt interpretate în sensul că textul criticat instituie o ordine de prioritate la comunicarea procesului-verbal către contravenient.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și ale Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, în realitate, sunt criticate doar dispozițiile art. 27 teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002. Textul legal criticat are următorul cuprins: „*Comunicarea procesului-verbal și a înștiințării de plată se face prin poștă, cu aviz de primire, sau prin afișare la domiciliul sau la sediul contravenientului.*”

Normele constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și ale art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că a mai analizat constituționalitatea dispozițiilor art. 27 teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 din perspectiva unor critici de neconstituționalitate asemănătoare celor formulate și în cauza de față.

Prin Decizia nr. 467 din 6 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 28 iunie 2006, Curtea a reținut că, în ceea ce privește comunicarea procesului-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor, precum și a înștiințării de plată a amenzii corespunzătoare, regula generală este prevăzută de art. 26 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 și constă în înmânarea lor direct contravenientului. Textul de lege dedus controlului de constituționalitate instituie o excepție de la această regulă, excepție aplicabilă situației în care contravenientul lipsește de la domiciliul sau, după caz, de la sediul său ori, deși prezent, refuză să semneze procesul-verbal. Curtea a statuat că nu se poate reține critica de neconstituționalitate privind pretinsa încălcare a prevederilor art. 21 și 24 din Legea fundamentală, întrucât dispozițiile art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, referitoare la afișarea procesului-verbal, nu constituie, prin ele însele, o nesocotire a dreptului de acces liber la justiție. Curtea a observat că autorul

excepției pleacă de la premisa că, în practică, există riscul să nu ia cunoștință de existența actului sancționator. Aceasta este însă doar o supoziție ce se întemeiază pe o simplă temere ipotetică potrivit căreia *instrumentum probationis* ar putea fi distrus sau furat. În realitate, afișarea, ca modalitate de comunicare a procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, satisface pe deplin cerințele procedurale care să asigure contravenientului exercitarea atât a dreptului de acces liber la justiție, cât și a dreptului de apărare. Mai mult, Curtea a reținut că, din modul în care a fost formulată excepția de neconstituționalitate, se desprinde concluzia că autorul acesteia nu critică textul de lege supus controlului pentru conținutul său, ci pentru ceea ce, în opinia sa, lipsește acestui text, problemă ce ține de procesul de legiferare, excedând sfera de competență a Curții Constituționale.

Prin Decizia nr. 1.254 din 22 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, Curtea a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, în cazul în care contravenientul este prezent la încheierea procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii, acestuia îi sunt înmânate copia de pe procesul-verbal și înștiințarea de plată a amenzii, făcându-se mențiune despre aceasta în procesul-verbal. Dacă contravenientul este absent sau refuză să semneze procesul-verbal, conform prevederilor art. 26 alin. (3) și art. 27 din aceeași ordonanță, comunicarea procesului-verbal și a înștiințării de plată se face de către agentul constator, prin poștă, cu aviz de primire, **sau** prin afișare la domiciliul ori la sediul contravenientului, în termen de cel mult o lună de la data încheierii. Curtea a observat că sunt reglementate astfel două modalități tehnice de realizare a comunicării: prin înmânare și prin poștă **sau** afișare. Rațiunea celei din urmă modalități constă în aducerea la cunoștința persoanei care a săvârșit o contravenție a documentelor menționate, așa încât aceasta să poată formula plângere împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției în termen de 15 zile de la data comunicării, potrivit art. 31 alin. (1) din același act normativ, care în acest caz va fi data primirii acesteia, sub sancțiunea decăderii din dreptul de a face plângere. Rezultă că această modalitate de comunicare a procesului-verbal este de natură a asigura încunoștințarea efectivă a contravenientului în privința faptei săvârșite și a sancțiunii contravenționale aplicate. Astfel, Curtea a constatat că prin dispozițiile art. 27 teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 nu le este îngădit contravenienților accesul liber la justiție și nici dreptul la un proces echitabil, nefiind astfel încălcate prevederile art. 21 din Constituție și nici cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În sprijinul aceleiași concluzii, Curtea a mai arătat, prin Decizia nr. 261 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 398 din 2 iulie 2013, că modalitățile de comunicare enumerate în textul criticat sunt echivalente ca eficacitate, iar realizarea lor poate fi cu ușurință controlată de către instanța de judecată și probată prin mijloacele de probă prevăzute de lege.

În privința existenței unei anumite succesiuni obligatorii a modalităților de comunicare prevăzute la art. 27 teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, Curtea a mai observat, cu același prilej, că legiuitorul nu a prevăzut în mod expres obligativitatea respectării de către organele abilitate a ordinii în care metodele de comunicare în cauză au fost enumerate. Relevantă, în sensul celor anterior menționate, este și Decizia

nr. 302 din 13 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 449 din 22 iulie 2013, prin care Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 teza întâi și art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, prin raportare la criticile de neconstituționalitate formulate.

În același sens, Curtea constată, de altfel, că formularea textului criticat este cât se poate de clară și explicită, modalitățile de comunicare a actelor menționate fiind prezentate și enumerate nu într-o ordine obligatorie, succesivă, ci într-o formulă alternativă, semnificația conjuncției „sau” neputând duce la altă concluzie.

Potrivit opiniei autorului prezentei excepții, soluția legislativă criticată este similară celei cuprinse în art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, în privința căreia Curtea a pronunțat Decizia nr. 536 din 28 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 7 iulie 2011, prin care a constatat că dispozițiile art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează în sensul că organul fiscal emitent poate să procedeze la comunicarea actului administrativ fiscal prin publicitate, cu înlăturarea nejustificată a ordinii de realizare a modalităților de comunicare prevăzute la art. 44 alin. (2) lit. a)—d) din aceeași ordonanță.

Autorul excepției de față formulează, astfel, critici de neconstituționalitate bazate pe argumentele ce au justificat soluția de admitere mai sus indicată, asimilând modalitatea de comunicare prin afișare, cuprinsă la art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, cu cea prin publicitate, prevăzută de Ordonanța Guvernului nr. 92/2003.

În privința acestei pretinse similitudini dintre cele două modalități de comunicare a actelor, Curtea a arătat, prin Decizia nr. 261 din 21 mai 2013, anterior menționată, că această abordare nu poate fi primită, deoarece dispozițiile art. 27 teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 creează o situație juridică diferită de cea generată prin dispozițiile art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003. Astfel, în cazul textului

legal examinat, nu este vorba despre folosirea, în mod discreționar, a modalității de comunicare prin afișare la sediul unei autorități publice sau pe o pagină de internet a unei astfel de instituții, care, printre altele, ar avea ca efect aducerea la cunoștința publicului a săvârșirii unei contravenții, așa cum s-ar întâmpla în cazul dispozițiilor art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, modalitate în privința căreia Curtea a reținut, inclusiv prin Decizia nr. 536 din 28 aprilie 2011, dar și prin alte decizii anterioare (de exemplu, Decizia nr. 667 din 30 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 26 iunie 2009, și Decizia nr. 891 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 17 august 2010), că reprezintă o modalitate ultimă și subsidiară de comunicare a actelor administrative fiscale, folosită doar în cazul în care celelalte modalități de comunicare nu au putut fi îndeplinite din motive obiective. Așadar, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În continuarea celor reținute în jurisprudența sa în materie, Curtea constată că este util a se remarca faptul că, în practica legislativă, comunicarea actelor de procedură, în general, cunoaște reglementări diferite, nuanțate în funcție de domeniul de activitate, de specificitatea obiectului reglementat și de obiectivele sau scopul actului normativ respectiv. Se poate astfel constata că, în afara unor reguli generale ale procedurilor judiciare, există diferențe și cantitative și de formă în ceea ce privește modalitățile de comunicare ale actelor procedurale în Codul de procedură civilă, în Codul de procedură penală, în Codul de procedură fiscală și chiar în legislația contravențională.

Prin urmare, în situația examinată, de aparentă similitudine între procedura de comunicare a actelor în materie contravențională și fiscală, Curtea constată că aceasta nu poate fi reținută, deoarece specificitatea domeniului fiscal și a procedurilor ce îl însoțesc au determinat soluția adoptată de legiuitor în cuprinsul art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 și au justificat, totodată, soluția pronunțată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 536 din 28 aprilie 2011.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială „Crisdan” — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 3.805/196/2012 al Tribunalului Brăila — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 27 teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Brăila — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 octombrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 431

din 24 octombrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Coca Marina Crețu (Ranga) în Dosarul nr. 11.530/2/2010* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 445D/2013.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, consilierul juridic Mihai Ionescu, cu delegație depusă la dosar. Lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra notelor scrise depuse la dosar de autorul excepției, prin care solicită admiterea criticii de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, în principal, ca inadmisibilă, și în subsidiar, ca neîntemeiată. Astfel, precizează că excepția de neconstituționalitate se axează pe dezvoltarea unor pretinse contradicții între art. 2 lit. b) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 și celelalte norme cuprinse în același articol al ordonanței de urgență menționate, aspect care excedează controlului de constituționalitate. În sensul caracterului neîntemeiat al excepției susține că prevederile de lege criticate reprezintă o opțiune a legiuitorului justificată de importanța contribuției la desfășurarea activității organelor Securității statului, constând în punerea voluntară la dispoziția Securității a locuinței sau a altui spațiu deținut.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care precizează că prevederile de lege criticate sunt redactate cu suficientă claritate, astfel încât instanța judecătorească, chemată a soluționa acțiunea în constatare, poate aprecia, în concret, cu privire la stabilirea calității de colaborator al Securității, în cazul persoanei verificate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 11.530/2/2010*, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b) teza finală din Ordonanța de**

urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.

Excepția a fost ridicată de Coca Marina Crețu (Ranga) într-o cauză având ca obiect o acțiune în constatarea calității de colaborator al Securității, întemeiată pe Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că, prin ignorarea adevăratei intenții a legiuitorului, se ajunge la o „interpretare casuală” realizată de instanța judecătorească, astfel încât, punând semnul egalității între angajamentul de colaborare și desfășurarea de activități prin care s-au suprimat ori îngădit drepturi și libertăți fundamentale ale omului, scopul actului normativ este deturnat.

Totodată, arată că prevederile de lege criticate nu sunt clare, creând premisele unei forme de răspundere morală și juridică pentru simpla legătură cu serviciile de informații, fără vinovăție și fără a exista o faptă de încălcare a drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

De asemenea, contrar dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare, prevederile art. 2 lit. b) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 permit instanței judecătorești ca, soluționând acțiunea în constatare, în absența altor probe legale, pertinente și concludente, să se pronunțe exclusiv pe baza copiilor certificate ale documentelor din arhiva Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității. Astfel, persoana verificată, în cazul în care se află în imposibilitatea obiectivă de a propune alte probe în apărarea sa, nu are beneficiul unei proceduri contradictorii.

În fine, susține că prevederile de lege criticate dau naștere la contradicții în raport cu celelalte norme cuprinse în art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008.

În susținerea criticii de neconstituționalitate sunt invocate deciziile Curții Constituționale nr. 51 din 31 ianuarie 2008 și nr. 672 din 26 iunie 2012.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că, în speță, nu este vorba de o neclaritate a normelor criticate, soluția legislativă fiind justificată pentru constatarea calității de colaborator al Securității. Punerea benevolă la dispoziția Securității a unui spațiu deținut de o persoană este considerată de legiuitor ca o înlesnire a culegerii de informații. Față de invocarea dispozițiilor art. 23 alin. (11) din Constituție, instanța judecătorească consideră că această critică de neconstituționalitate nu poate fi susținută în cazul unor prevederi străine de materia penală. Totodată, criticile formulate de autorul excepției prin prisma unor contradicții între diferite prevederi de lege nu reprezintă, în sine, o problemă de constituționalitate. Invocă deciziile Curții Constituționale nr. 953 din 12 iulie 2011, nr. 530 din 9 aprilie 2009, nr. 815 din 19 mai 2009 și nr. 1.502 din 10 noiembrie 2009.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care apreciază că, departe de a fi o

reglementare penală, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 are ca scop cunoașterea istoriei recente, cunoaștere ce constituie o prioritate pentru societatea românească, motiv pentru care administrarea și valorificarea istorică a arhivelor fostei Securități, precum și a documentelor cu privire la reprimarea de către Securitate a acțiunilor în favoarea democrației sunt necesare într-o Românie europeană.

Arată, totodată, că procedura instituită prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 răspunde, în ansamblul său, cerințelor constituționale, dar și celor din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materie, revenind instanței de judecată rolul de a aprecia cu privire la existența sau inexistența calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia, în cadrul unei proceduri judiciare care respectă, atât în faza instanței de fond, cât și în cea a căii de atac, garanțiile necesare desfășurării unui proces echitabil, precum și respectarea prezumției de nevinovăție.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece, în esență, critica de neconstituționalitate vizează o problemă de legiferare. Arată că, așa este precizat și în Raportul de activitate al instituției Avocatul Poporului pe anul 2012, prevederile art. 2 lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu respectă exigențele de accesibilitate și predictibilitate, stabilind în mod generic și echivoc elementele care definesc calitatea de lucrător sau colaborator al Securității. De aceea, este necesară modificarea și completarea prevederilor de lege menționate, în sensul reglementării unor criterii pentru identificarea acelor activități prin care au fost suprimate sau îngădite drepturile și libertățile fundamentale ale omului, de natură să permită delimitarea abuzurilor organelor Securității de simplele operațiuni care confirmă apartenența la activitățile serviciilor Securității, și în funcție de care să se constate calitatea de lucrător sau colaborator al Securității.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar de autorul excepției, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 lit. b) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2008, având următorul cuprins: „*În înțelesul prezentei ordonanțe de urgență, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație: (...) Colaborator al Securității este și persoana care a înlesnit culegerea de informații de la alte persoane, prin punerea voluntară la dispoziția Securității a locuinței sau a altui spațiu pe care îl deținea, precum și cei care, având calitatea de rezidenți ai Securității, coordonau activitatea informatorilor;*”.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) privind statul de drept, democratic și social, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție și art. 24 privind dreptul la apărare.

Sunt invocate, de asemenea, dispozițiile art. 7 privind principiul legalității pedepsei și incriminării, art. 14 — *Interzicerea discriminării* și art. 17 — *Interzicerea abuzului de drept*, dispoziții cuprinse în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 urmărește deconspirarea prin consemnarea publică a persoanelor cu privire la care s-a constatat calitatea de lucrători sau colaboratori ai Securității, fără să promoveze răspunderea juridică și politică a acestora și fără să creeze premisele unei forme de răspundere morală și juridică colectivă, pentru simpla participare la activitatea serviciilor de informații, în condițiile lipsei de vinovăție și a vreunei încălcări a drepturilor omului și a libertăților fundamentale (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 436 din 15 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 9 iunie 2010, și Decizia nr. 759 din 7 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 612 din 30 august 2011).

Totodată, Curtea constată că, urmărind să înlăture orice echivoc de natură să genereze interpretări speculative, susceptibile de a aduce atingere demnității persoanei, legiuitorul a înțeles să dedice articolul 2 din ordonanța de urgență definirii termenilor cu care aceasta operează (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.085 din 18 decembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 68 din 31 ianuarie 2013).

Astfel, prevederile de lege criticate stabilesc elementele pe baza cărora instanța judecătorească poate constata calitatea de colaborator al Securității în cazul persoanei care a pus voluntar la dispoziția Securității locuința sau alt spațiu deținut, precum și în cazul celor care aveau calitatea de rezidenți ai Securității. Includerea acestor categorii de persoane în categoria colaboratorilor Securității dă expresie opțiunii legiuitorului, justificate prin interesul general pe care, în actualul context istoric, societatea românească îl manifestă față de consemnarea publică a celor care au fost lucrători sau colaboratori ai Securității.

În aceste condiții, Curtea constată că definirea noțiunii de colaborator al Securității nu induce automat ideea prezumției de nevinovăție, o asemenea calitate urmând a fi constatată prin hotărâre judecătorească, în cazul îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege.

Așadar, într-o acțiune în constatare a calității de colaborator al Securității, promovată de Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, pârâtul nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței judecătorești obligația de a administra tot probatoriul pe baza căruia să pronunțe soluția. Fără îndoială, constatarea calității de colaborator al Securității trebuie să fie rezultatul unei analize minuțioase din partea instanței asupra întregului material probator al cauzei.

În același timp, Curtea constată că, în condițiile în care acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității este introdusă la o instanță judecătorească, a cărei hotărâre poate fi atacată cu recurs, prevederile de lege criticate nu sunt de natură a încălca dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, părțile având, deopotrivă, posibilitatea de a uza de garanțiile prevăzute de legea procesuală civilă pentru a-și susține poziția asupra problemelor de fapt și de drept.

De asemenea, Curtea constată că, astfel cum sunt formulate, prevederile de lege supuse controlului de constituționalitate nu instituie niciun privilegiu sau nicio discriminare pe criterii arbitrare, fiind aplicabile tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Coca Marina Crețu (Ranga) în Dosarul nr. 11.530/2/2010* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 2 lit. b) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 octombrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 433

din 29 octombrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 82 alin. (2) și (3) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 82 alin. (2) și (3) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Gheorghe Silviu Rațiu în Dosarul nr. 334/108/2013 al Tribunalului Arad — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 243D/2013 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că dosarul este la al doilea termen de judecată, acordat de Curte ca urmare a cererii de amânare a judecării formulate de autorul excepției la primul termen de judecată din 1 octombrie 2013, pentru motivele consemnate în încheierea de la acea dată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

În final, Curtea constată că invocarea pretensei contrarietăți între normele cuprinse în art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu are relevanță în ceea ce privește asigurarea controlului de constituționalitate.

concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

În acest sens, arată că legiuitorul a instituit pensia de serviciu în considerarea condițiilor deosebite impuse angajatului de natura activității desfășurate în cadrul raporturilor de serviciu. Acest beneficiu este acordat la stabilirea cuantumului pensiei, însă numai cu îndeplinirea unor condiții cumulative, printre acestea numărându-se și cea a vechimii în magistratură de minimum 20 de ani. Diferența dintre persoanele care beneficiază de pensia de serviciu și cele îndreptățite să beneficieze de pensii de la stat potrivit regimului general al asigurărilor sociale se justifică, astfel, în mod obiectiv și rezonabil, fiind respectate atât exigențele principiului egalității, consacrat de art. 16 din Constituție, dar și criteriile stabilite de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în aplicarea art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, text referitor la interzicerea discriminării, sens în care face referire la Hotărârea din 28 noiembrie 1984, pronunțată în Cauza *Rasmussen împotriva Danemarcei*.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 aprilie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 334/108/2013, **Tribunalul Arad — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 82 alin. (2) și (3) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată**

de Gheorghe Silviu Rațiu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații formulate împotriva deciziei de pensionare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate contravin principiului egalității în drepturi și al nediscriminării, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție și de art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Autorul excepției arată că sistemul asigurărilor sociale a fost reglementat de legiuitorul român prin operarea unei duble discriminări: prima are drept criteriu obiectiv calitatea persoanelor, prin prisma domeniului de activitate și a muncii desfășurate, și are drept consecință, în cazul de față, diferențierea personalului „din justiție” față de restul persoanelor îndrituite să beneficieze de pensii de la stat, derogând, deci, de la regimul general al asigurărilor sociale. Aceasta, însă, nu este singura derogare, în aceeași categorie specială fiind încadrat, de exemplu, și personalul militar ori cel din Ministerul de Interne.

A doua discriminare se bazează, însă, pe un criteriu aleatoriu, subiectiv, constând în vechimea în muncă pe care persoanele încadrate în sistemul judiciar trebuie să o îndeplinească pentru a beneficia de pensia de serviciu. Condițiile pentru obținerea acestei pensii sunt reglementate de dispozițiile de lege criticate, iar una dintre acestea o reprezintă vechimea în magistratură de cel puțin 20 de ani. Autorul excepției prezintă ipoteza în care, deși sunt îndeplinite celelalte cerințe legale, modalitatea de calcul a pensiei unui magistrat cu o vechime în magistratură de 19 ani diferă în mod esențial și fără nicio justificare obiectivă și rezonabilă de modalitatea prevăzută în mod protecționist de dispozițiile art. 82 din Legea nr. 303/2004. Prin urmare, neîndeplinirea condiției de vechime minime în magistratură este sancționată prin excluderea totală de la beneficiul pensiei de serviciu și aplicarea regimului juridic general al pensiilor.

Discriminarea pretinsă este susținută prin comparație cu sistemul general al asigurărilor sociale, unde sancțiunea pentru o durată mai mică decât limita stabilită ca fiind minimă pentru beneficiul integral al dreptului la pensie este doar micșorarea acestei sume, prin reducerea proporțională a valorii punctului de pensie, în acord cu principiul contributivității, și nu negarea dreptului la pensie.

Prin urmare, autorul excepției apreciază că, pentru respectarea principiului egalității și al nediscriminării, modalitatea de acordare a pensiei de serviciu a personalului din sistemul judiciar trebuie să urmeze, în cazul neîndeplinirii criteriului vechimii minime în magistratură, aceeași regulă a reducerii proporționale a „punctului de pensie”, și nu excluderea de la acest beneficiu reglementat în virtutea criteriului obiectiv al calității persoanei angajate.

Autorul excepției mai susține că fiecare pensionar magistrat are dreptul la egalitate de tratament remuneratoriu și la o pensie care să fie cât mai aproape de ultima remunerație primită pentru activitatea juridică, corespunzătoare categoriei sale profesionale și invocă, în acest sens, prevederile art. 13 alin. (3) și (4) din Statutul Universal al Judecătorului, adoptat de Uniunea Internațională a Magistratilor în 1999 la Taipei, și ale art. 6.4 din Carta europeană privind statutul judecătorilor, adoptată de Consiliul European la Strasbourg în anul 1998.

Tribunalul Arad — Secția civilă consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Sunt indicate, în acest sens, numeroase decizii prin care Curtea Constituțională a reținut, în esență, că modalitatea de reglementare a cuantumului pensiei judecătorilor vizează stabilirea unor criterii de calcul obiective aplicabile tuturor persoanelor prevăzute de ipoteza normei juridice.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Se arată că dreptul la pensie, prevăzut, alături de celelalte forme de asistență socială, de art. 47 alin. (2) din Constituție, se exercită în condițiile stabilite de lege. Legiuitorul este îndrituit, așadar, ca pentru diferite categorii profesionale, având în vedere situația distinctă a acestora, să stabilească condiții, criterii și mod de calcul al pensiei diferențiate.

Prin derogare de la dreptul comun, legiuitorul a reglementat, în cazul magistraților, beneficiul pensiei de serviciu, în considerarea importanței pentru societate a activității desfășurate, a asigurării stabilității în funcție, ținând seama de răspunderea, complexitatea și riscurile funcției, de incompatibilitățile și interdicțiile legale pentru această categorie de personal.

Un alt element de diferențiere obiectivă este acela dintre persoanele care se pensionează din funcția de judecător sau de procuror și rămân în această funcție până la îndeplinirea tuturor condițiilor de pensionare, față de acele persoane care, deși au exercitat sau exercită o astfel de funcție, nu îndeplinesc condițiile legale de vechime pentru acordarea beneficiului pensiei de serviciu. Or, situația obiectiv diferită în care se află anumite categorii de persoane justifică instituirea prin lege a unui tratament juridic rezonabil diferențiat, fără ca aceasta să reprezinte o discriminare.

De altfel, Curtea a mai analizat în jurisprudența sa critici de neconstituționalitate asemănătoare — de pildă, prin Decizia nr. 684 din 15 decembrie 2005 sau Decizia nr. 358 din 2 mai 2006 — Guvernul apreciind că soluțiile și motivarea acestor decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Susținerea autorului excepției în sensul că este discriminatorie instituirea unui număr minim de 20 de ani de vechime efectivă în magistratură nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate, atâta vreme cât acesta nu precizează prin comparație cu regimul juridic aplicabil cărei categorii sociale ar institui textele de lege criticate o inegalitate de natură să încalce dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție.

Dispozițiile legale criticate instituie criteriul de calcul al pensiei de serviciu aplicabile aceluiași categorii de persoane vizate de ipoteza normei juridice, respectiv magistrați care îndeplinesc condițiile cu privire la vechimea în magistratură, fără a crea discriminări față de alte persoane aflate în situații identice. În același sens a statuat și Curtea Constituțională în jurisprudența sa în materie, de pildă Decizia nr. 684 din 15 decembrie 2005 și Decizia nr. 695 din 31 mai 2011.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și ale Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 82 alin. (2) și (3) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, modificate prin art. I pct. 7 din Legea nr. 97/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 15 aprilie 2008, respectiv prin art. I pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 8 octombrie 2007. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 82 alin. (2) și (3): „(2) *Judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și foștii judecători și procurori financiari și consilierii de conturi de la secția jurisdicțională care au exercitat aceste funcții la Curtea de Conturi se pot pensiona la cerere înainte de împlinirea vârstei de 60 de ani și beneficiază de pensia prevăzută la alin. (1), dacă au o vechime de cel puțin 25 de ani numai în funcția de judecător, procuror, magistrat-asistent sau personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor, procuror și în funcția de judecător ori procuror financiar sau consilier de conturi de la secția jurisdicțională a Curții de Conturi. La calcularea acestei vechimi se iau în considerare și perioadele în care judecătorul, procurorul, magistratul-asistent sau personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și judecătorul, procurorul financiar și consilierul de conturi la secția jurisdicțională a Curții de Conturi a exercitat profesia de avocat, personal de specialitate juridică în fostele arbitraje de stat, consilier juridic sau jurisconsult.*

(3) *De pensia de serviciu prevăzută la alin. (1) beneficiază, la împlinirea vârstei de 60 de ani, și judecătorii și procurorii cu o vechime în magistratură între 20 și 25 de ani, în acest caz cuantumul pensiei fiind micșorat cu 1% din baza de calcul prevăzută la alin. (1), pentru fiecare an care lipsește din vechimea integrală în magistratură.*”

În susținerea neconstituționalității dispozițiilor legale menționate, autorul invocă principiului egalității și al nediscriminării, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție și de art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată în fața instanței de judecată, Curtea constată că autorul excepției susține existența unei duble discriminări în materia reglementării pensiilor publice: prima vizează existența unei derogări de la regimul general al asigurărilor sociale și se referă la pensia de serviciu acordată anumitor categorii profesionale, printre care și magistrații, instituită în considerarea criteriului obiectiv al domeniului în care aceste persoane își desfășoară activitatea, și a doua discriminare, prezentă în rândul aceleiași categorii profesionale a magistraților, care se bazează pe un criteriu subiectiv, aleatoriu, constând în îndeplinirea unei anumite vechimi în magistratură pentru beneficiul pensiei de serviciu. Deși reclamă această dublă discriminare în materia reglementării pensiilor publice, autorul excepției susține doar neconstituționalitatea celei de-a doua, generată de condiția vechimii în magistratură, pe care o consideră nejustificată și nerezonabilă.

Astfel, acesta admite justificarea legală a instituirii pensiei de serviciu în beneficiul persoanelor care au fost încadrate în muncă în cadrul sistemului judiciar, însă susține că este neconstituțional ca în cadrul acestui sistem special să nu funcționeze aceeași regulă aplicabilă, în opinia sa, sistemului

general al asigurărilor sociale, potrivit căreia cuantumul pensiei se calculează în mod proporțional cu vechimea în muncă, iar în cazul neîndeplinirii stagiului minim de vechime în muncă, valoarea pensiei scade „prin reducerea punctului de pensie”. Se arată că, deși derogatoriu, acest regim special al pensiilor de serviciu este discriminatoriu, deoarece, în situația neîndeplinirii unei singure condiții dintre cele prevăzute de art. 82 din Legea nr. 303/2004, persoana în cauză este lipsită în totalitate de acest beneficiu, iar pensia sa este supusă regimului comun al asigurărilor sociale.

Curtea constată că aceste susțineri de neconstituționalitate sunt neîntemeiate, pentru următoarele argumente:

În ceea ce privește primul aspect invocat, referitor la pretinsa discriminare în sens favorabil a categoriilor profesionale ce beneficiază, în temeiul și condițiile legii, de pensii de serviciu, printre care se numără și pensia de serviciu acordată magistraților, Curtea Constituțională constată că are o bogată jurisprudență prin care arată, în esență, că reglementarea regimului juridic al pensiilor de serviciu într-un mod diferit decât cel propriu sistemului general al asigurărilor sociale nu constituie o discriminare în sensul art. 16 alin. (1) din Constituție sau al art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

S-a reținut, în acest sens, că, potrivit prevederilor art. 47 alin. (2) din Constituție, dreptul la pensie, ca și celelalte forme de asistență socială se exercită în condițiile stabilite de lege. Prin urmare, legiuitorul este în drept să stabilească și să modifice, ori de câte ori apare această necesitate, condițiile și criteriile de acordare a pensiilor, modul de calcul și cuantumul acestora. De asemenea, în considerarea situației specifice deosebite a unor categorii socioprofesionale, legiuitorul poate institui tratamente juridice diferențiate atât prin condiții și criterii de acordare derogatorii, cât și printr-un mod de calcul și cuantum diferite ale pensiilor (în acest sens, a se vedea Decizia nr. 684 din 15 decembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 23 februarie 2006, Decizia nr. 455 din 30 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 22 iunie 2006, sau Decizia nr. 119 din 15 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 252 din 16 aprilie 2007).

Așa fiind, legiuitorul a reglementat, la art. 82 din Legea nr. 303/2004, condițiile în care judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție și personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și foștii judecători și procurori financiari și consilierii de conturi de la secția jurisdicțională care au exercitat aceste funcții la Curtea de Conturi pot beneficia de pensia de serviciu.

La acordarea acestui beneficiu, legiuitorul a avut în vedere importanța pentru societate a activității desfășurate de această categorie socioprofesională, activitate caracterizată printr-un înalt grad de complexitate și răspundere, precum și de incompatibilități și interdicții specifice.

Condițiile legale generale pentru acordarea pensiei de serviciu, reglementate de art. 82 din legea criticată, au caracter cumulativ și sunt următoarele: 1) existența raportului de serviciu dintre persoana în cauză și una dintre instituțiile proprii sistemului judiciar sau asimilat; 2) acest raport de serviciu să aibă o anumită întindere în timp, reglementată la cel puțin 25 de ani. Fiecare dintre aceste cerințe are caracter *sine qua non*, lipsa oricăreia dintre ele determinând imposibilitatea obținerii pensiei de serviciu.

Așadar, Curtea constată că legiuitorul a instituit, la art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 303/2004, posibilitatea ca persoanele enumerate (judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție și personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum

și foștii judecători și procurori financiari și consilierii de conturi de la secția jurisdicțională care au exercitat aceste funcții la Curtea de Conturi) să se pensioneze la cerere, înainte sau la împlinirea vârstei de 60 de ani, beneficiind de pensia de serviciu, dacă au o vechime în magistratură de cel puțin 25 de ani.

Prin urmare, perioada apreciată de legiuitor ca fiind rezonabilă pentru beneficiul pensiei de serviciu este stabilită, ca regulă generală, la 25 de ani vechime în magistratură, aceasta fiind calificată drept „vechime integrală în magistratură”.

Legiuitorul a prevăzut, la alin. (3) al art. 82 din lege, o singură derogare de la această regulă, constând în acordarea pensiei de serviciu și judecătorilor și procurorilor care au împlinit 60 de ani și au o vechime în magistratură cuprinsă între 20 și 25 de ani, în acest caz cuantumul pensiei fiind micșorat cu 1% din baza de calcul prevăzută la alin. (1) al art. 82, pentru fiecare an care lipsește din vechimea integrală în magistratură. Regula proporționalității cunoaște, așadar, aplicare în materia pensiei de serviciu, fiind utilizată atât în sensul reducerii cuantumului pensiei (cu 1% pentru fiecare an lipsă din cei 25 de ani vechime în magistratură), fie în sensul măririi acesteia (cu 1% pentru fiecare an ce depășește același prag de 25 de ani vechime în magistratură), această ultimă situație regăsindu-se la art. 82 alin. (4) din lege.

Instituirea acestei condiții de vechime în magistratură de minimum 20 de ani pentru acordarea pensiei de serviciu și modalitatea de calcul a pensiei pentru persoanele ce nu o îndeplinesc constituie factorii ce generează, potrivit criticilor autorului excepției, a doua discriminare invocată, cea prezentă în rândul aceleiași categorii profesionale a magistraților.

Așa cum s-a arătat anterior, instituirea unei perioade minime de vechime în magistratură (sau într-un alt domeniu specific altei categorii profesionale) constituie un element intrinsec, fundamental, ce caracterizează pensiile de serviciu.

Prin determinarea acestei perioade, legiuitorul a intenționat, pe de o parte, să recompenseze stabilitatea persoanelor în munca desfășurată în acest domeniu — instituind, pentru o vechime în magistratură de minimum 20 de ani, acest beneficiu al pensiei de serviciu —, dar și, pe de altă parte, să încurajeze și să obțină, în cadrul sistemului judiciar, stabilitatea personalului angajat, pentru ca, în final, actul de justiție să se realizeze în condiții cât mai bune.

Statul este, astfel, interesat și implicat, sub aspect financiar, în formarea personalului de specialitate și continua sa pregătire profesională, în scopul asigurării unui înalt nivel de competență a celor angajați spre a servi justiției și al formării magistraților. Sub acest aspect, pensia de serviciu reprezintă un beneficiu, o recompensă acordată persoanelor care și-au dedicat, integral sau cea mai mare parte din viața lor profesională, justiției.

De altfel, chiar dispozițiile art. 6.4 din Carta europeană privind statutul judecătorilor, adoptată de Consiliul Europei la Strasbourg în anul 1998, invocate de autorul excepției în motivare, induc ideea necesității unei perioade determinate în care judecătorul și-a exercitat profesia pentru a avea, ulterior, dreptul la plata pensiei de un anumit nivel: „*În mod special, statul garantează judecătorului sau judecătoarei care a împlinit vârsta legală pentru încetarea funcției, după ce a exercitat-o ca profesie o perioadă determinată, plata unei pensii al cărei nivel trebuie să fie cât mai apropiat posibil de acela al ultimei remunerații primite pentru activitatea jurisdicțională.*”

Așa fiind, Curtea constată că instituirea limitei de minimum 20 de ani de vechime în magistratură pentru acordarea, cu îndeplinirea condițiilor legale, a pensiei de serviciu, nu este de natură a afecta în vreun fel principiul egalității și cel al interzicerii discriminării.

De altfel, Curtea observă că și în sistemul public de pensii, la care autorul excepției face referire, legiuitorul a instituit, potrivit

art. 53 alin. (2) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010, un stagiul minim de cotizare de 15 ani, atât pentru femei, cât și pentru bărbați, stagiul complet de cotizare fiind, conform alin. (3) al aceluiași articol, de 35 de ani.

Curtea constată, analizând motivele de neconstituționalitate prezentate de autorul excepției, că acesta dorește, în realitate, instituirea unei derogări suplimentare în economia Legii nr. 303/2004, constând în menținerea beneficiului pensiei de serviciu chiar și fără atingerea pragului de minimum 20 de ani de vechime în magistratură, caz în care sugerează, ca modalitate de calcul a pensiei speciale, aplicarea regulii „reducerii proporționale a punctului de pensie”, „sanțiune” a neîmplinirii stagiului minim de cotizare prevăzut de „legea generală” a sistemului public de pensii.

Curtea constată că raționamentul autorului excepției pleacă de la o premisă greșită, deoarece „regula reducerii punctului de pensie, proporțional cu stagiul de cotizare”, la care face referire, nu cunoaște reglementare în cadrul Legii nr. 263/2010.

Potrivit dispozițiilor acestui act normativ, pentru a beneficia de pensie, o persoană trebuie să îndeplinească cumulativ două condiții: să fi împlinit vârsta standard de pensionare și să fi realizat un stagiul minim de cotizare sau în specialitate, după caz. Chiar dacă o persoană a împlinit vârsta standard de pensionare, dar nu are stagiul minim de cotizare de 15 ani, nu poate primi o pensie pentru limită de vârstă și nici invers — stagiul complet de cotizare în absența vârstei standard de pensionare. Pe de altă parte, cuantumul pensiei se determină prin înmulțirea punctajului mediu anual realizat de asigurat cu valoarea unui punct de pensie, iar punctajul mediu anual realizat de asigurat se determină prin împărțirea numărului de puncte rezultat din însumarea punctajelor anuale ale asiguratului la numărul de ani corespunzător stagiului complet de cotizare, astfel cum este prevăzut în lege. Prin urmare, cuantumul pensiei nu se reduce prin micșorarea, proporțional cu vechimea în muncă, a punctului de pensie, până la completarea stagiului minim de cotizare, deoarece punctul de pensie, deși poate avea o valoare variabilă de la an la an, se stabilește în funcție de anumiți indicatori definitivi, cunoscuți în anul curent pentru anul calendaristic anterior, comunicați de Institutul Național de Statistică. Ceea ce dă un quantum mai scăzut sau mai ridicat al pensiei din sistemul public este tocmai numărul de puncte rezultat din însumarea punctajelor anuale ale asiguratului, adică, practic, vechimea în muncă, ce se împarte la 35 — stagiul complet de cotizare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.612 din 15 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 888 din 30 decembrie 2010).

În considerarea acestor observații, Curtea constată că autorul excepției sugerează, practic, o extindere a prevederilor art. 82 alin. (3) din Legea nr. 303/2004, referitoare la micșorarea cuantumului pensiei de serviciu cu 1% din baza de calcul prevăzută la alin. (1), pentru fiecare an care lipsește din vechimea integrală în magistratură (de 25 de ani), astfel încât același mod de calcul să fie aplicat și pentru o vechime în magistratură ce nu atinge 20 de ani.

Or, Curtea a arătat deja că prevederile alin. (3) ale art. 82 din legea examinată reglementează o derogare de la regula generală a vechimii integrale în magistratură (de minimum 25 de ani) pentru acordarea pensiei de serviciu, derogare ce vizează în mod strict și exclusiv judecătorii și procurorii care au împlinit 60 de ani și au o vechime în magistratură între 20 și 25 de ani.

O extindere sau o derogare a derogării în sensul urmărit de autorul excepției ar echivala cu negarea condițiilor stricte sub imperiul cărora legiuitorul a instituit acordarea pensiei de serviciu a magistraților. Astfel, s-ar ajunge la eliminarea pragului

minim de vechime în magistratură, iar beneficiul pensiei de serviciu și-ar pierde rațiunea și capacitatea de a atinge obiectivele urmărite de legiuitor. O asemenea măsură, în care să existe atât beneficiul pensiei de serviciu — pensie cu caracter special —, dar și acordarea sa în mod proporțional cu vechimea în magistratură, fără a fi necesară atingerea unui prag minim de vechime în activitate, nu contribuie la asigurarea unui anumit grad de stabilitate a personalului angajat în sistemul judiciar și nici a unui nivel înalt de pregătire și experiență profesională a acestuia și deci nu ar reprezenta un câștig pentru înfăptuirea justiției, în general.

Nu în ultimul rând, Curtea observă că susținerile autorului excepției referitoare la regula propusă pentru calculul pensiei de serviciu acordată în condiții de vechime în magistratură mai mică de 20 de ani au natura unor propuneri *de lege ferenda*, și nu a unor veritabile critici de neconstituționalitate, iar Curtea Constituțională nu le poate examina fără a încălca prevederile art. 61 alin. (1) din Constituție privind rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării și ale art. 146 din aceasta, referitoare la atribuțiile Curții Constituționale.

În continuare, Curtea constată că nici susținerile autorului excepției referitoare la existența unei situații discriminatorii în cadrul aceleiași categorii socio-profesionale a magistraților nu pot fi reținute.

Este consacrat în jurisprudența constituțională și de contencios al drepturilor omului că principiul egalității justifică dreptul la diferențiere, tocmai pentru că egalitatea nu înseamnă uniformitate, iar situațiile diferite sub aspect obiectiv și rezonabil impun diferențe de tratament juridic (a se vedea, în acest sens jurisprudența Curții Constituționale — Decizia nr. 107 din 1 noiembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 26 aprilie 1996, Decizia nr. 14 din 22 ianuarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 20 martie 2013 sau jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului — Hotărârea din 13 iunie 1979, pronunțată în Cauza *Marckx împotriva Belgiei*, paragraful 33, Hotărârea din 8 iunie 1976, pronunțată în Cauza *Engel și alții împotriva Olandei*, paragraful 72 sau Hotărârea din 28 noiembrie 1984, pronunțată în Cauza *Rasmussen împotriva Danemarcei*, paragrafele 38 și 40).

Așadar, pentru a nu lăsa loc arbitrariului, calificarea unei situații ca fiind diferită de o alta aparent identică trebuie să respecte criteriul obiectivității, iar tratamentul juridic diferit trebuie, la rândul său, să îndeplinească criteriul rezonabilității.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gheorghe Silviu Rațiu în Dosarul nr. 334/108/2013 al Tribunalului Arad — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 82 alin. (2) și (3) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Arad — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 octombrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind modificarea Hotărârii Guvernului nr. 1.680/2008 pentru instituirea unei scheme de ajutor de stat privind asigurarea dezvoltării economice durabile

Având în vedere Decizia Comisiei Europene din data de 25 octombrie 2013 [C (2013) 7177 final] privind prelungirea până la data de 30 iunie 2014 a hărții ajutoarelor regionale 2007—2013, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 1.680/2008 pentru instituirea unei scheme de ajutor de stat privind asigurarea dezvoltării economice durabile, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 897 din 30 decembrie 2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 12, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„(1) Perioada de valabilitate a schemei în care se pot emite acorduri pentru finanțare este 1 ianuarie 2009—30 iunie 2014.”

2. La anexa nr. 3, capitolul V „Procedură de acordare a alocării specifice individuale” punctul 2 subpunctul 2.11, litera c) va avea următorul cuprins:

„c) o scrisoare de respingere a cererii de acord pentru finanțare, în cazul în care: nu se îndeplinesc criteriile prevăzute de hotărâre sau cererile de acord pentru finanțare au fost depuse după data la care bugetul anual alocat schemei a fost epuizat sau nu se respectă termenul prevăzut la lit. b) sau a expirat perioada de valabilitate a schemei în care se pot emite acorduri pentru finanțare.”

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Daniel Chițoiu

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

p. Ministrul afacerilor externe,

George Ciamba,

secretar de stat

București, 4 decembrie 2013.
Nr. 956.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind modificarea Hotărârii Guvernului nr. 1.084/2012 pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici aferenți obiectivului de investiții „Varianta de ocolire a municipiului Satu Mare”, județul Satu Mare

În conformitate cu art. 11 lit. b) și d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2003 pentru înființarea Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. prin reorganizarea Regiei Autonome „Administrația Națională a Drumurilor din România”, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 47/2004, cu modificările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 42 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 1.084/2012 pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici aferenți obiectivului de investiții „Varianta de ocolire a municipiului Satu Mare”, județul Satu Mare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 759 din 12 noiembrie 2012, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 2 va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — Finanțarea obiectivului de investiții menționat la art. 1 se realizează de la bugetul de stat, prin bugetul Secretariatului General al Guvernului pentru Departamentul

pentru Proiecte de Infrastructură și Investiții Străine, capitolul 84.01 «Transporturi», titlul 56 «Proiecte cu finanțare din fonduri externe nerambursabile (FEN) postaderare», articolul 56.01 «Programe din Fondul european de dezvoltare regională (FEDR)».”

2. Articolul 3 va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — Departamentul pentru Proiecte de Infrastructură și Investiții Străine, prin Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A., răspunde de modul de

utilizare a sumei prevăzute în anexă, în conformitate cu 3. **Anexa se modifică și se înlocuiește cu anexa la prezenta hotărâre.**

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul delegat pentru proiecte de infrastructură de interes național și investiții străine,

Dan-Coman Șova

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,

Nicolae-Liviu Dragnea

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Daniel Chițoiu

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

București, 4 decembrie 2013.

Nr. 957.

ANEXĂ

(Anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.084/2012)

**INDICATORII TEHNICO-ECONOMICI
ai obiectivului de investiții „Varianta de ocolire a municipiului Satu Mare”, județul Satu Mare**

Titular: Secretariatul General al Guvernului, pentru Departamentul pentru Proiecte de Infrastructură și Investiții Străine

Beneficiar: Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. — Direcția Regională de Drumuri și Poduri Cluj

Amplasament: județul Satu Mare

Valoarea totală a investiției (inclusiv TVA):	730.401*)	mii lei
(1 euro = 4,4150 lei la data de 26 martie 2013),		
din care C+M:	595.882	mii lei
Eșalonarea investiției	<u>INV</u>	
	C+M	
Anul I	<u>mii lei</u>	<u>460.152</u>
	mii lei	375.405
Anul II	<u>mii lei</u>	<u>270.249</u>
	mii lei	220.477
Capacități:	UM	
— Lungime totală drum	km	19,540
— Lungime drum două benzi	km	5,600
— Lungime drum 4 benzi	km	13,940
— Lățime platformă două benzi	m	10,00
— Lățime platformă 4 benzi	m	18,50
— Noduri rutiere	buc.	4
— Intersecții la nivel	buc.	3
— Parcări de scurtă durată	buc.	2
— Poduri și pasaje	buc.	10
Durata de realizare a investiției	luni	24

Factori de risc

Obiectivul se va proteja antiseismic, conform Normativului P 100-1/2006.

Finanțarea investiției

Finanțarea obiectivului de investiții se realizează de la bugetul de stat, prin bugetul Secretariatului General al Guvernului, pentru Departamentul pentru Proiecte de Infrastructură și Investiții Străine, capitolul 84.01 „Transporturi”, titlul 56 „Proiecte cu finanțare din fonduri externe nerambursabile (FEN) postaderare”, articolul 56.01 „Programe din Fondul european de dezvoltare regională (FEDR)”.

*) Valoarea se va actualiza potrivit evoluției ulterioare a prețurilor.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind prorogarea termenelor de aplicare a unor ajutoare de stat, precum și pentru aprobarea ajutoarelor de stat care se acordă producătorilor agricoli pentru anul 2014 și a sumei totale alocate acestor ajutoare de stat

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al Regulamentului (UE) nr. 1.114/2013 al Comisiei din 7 noiembrie 2013 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1.857/2006 cu privire la perioada de aplicare a acestuia, precum și al art. 4 lit. s) pct. 13, art. 6 și art. 11 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 14/2010 privind măsuri financiare pentru reglementarea ajutoarelor de stat acordate producătorilor agricoli, începând cu anul 2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 74/2010, cu completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Durata de aplicare a schemelor de ajutor de stat prevăzute în Hotărârea Guvernului nr. 756/2010 pentru aprobarea normelor metodologice referitoare la modul de acordare a ajutorului de stat în agricultură pentru plata primelor de asigurare, Hotărârea Guvernului nr. 920/2010 pentru aprobarea normelor metodologice privind modul de acordare a ajutorului de stat pentru producătorii agricoli din sectorul creșterii animalelor, în vederea colectării cadavrelor de animale, precum și Hotărârea Guvernului nr. 207/2011 pentru aprobarea Normelor metodologice privind modul de acordare a ajutorului de stat pentru ameliorarea raselor de animale, cu modificările și completările ulterioare, se prorogă până la 30 iunie 2014.

(2) Se aprobă ajutoarele de stat și suma totală alocată ajutoarelor de stat, prevăzute la alin. (1), până la data de 30 iunie 2014, potrivit pct. 1, 2 și 3 din anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Se aprobă ajutorul de stat pentru motorina utilizată în agricultură și suma totală alocată acestuia, până la data de 30 septembrie 2014, potrivit pct. 4 din anexă.

Art. 3. — Valoarea totală a ajutoarelor de stat prevăzute la art. 1 și 2 este de 520.484 mii lei și se asigură de la bugetul de stat, în limita prevederilor bugetare aprobate Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale pe anul 2014.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Daniel Constantin
Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,
Daniel Chițoiu
Ministrul delegat pentru buget,
Liviu Voinea
p. Ministrul afacerilor externe,
George Ciamba,
secretar de stat

București, 4 decembrie 2013.
Nr. 959.

ANEXĂ

AJUTOARE DE STAT
care se acordă producătorilor agricoli în anul 2014 și suma totală alocată acestor ajutoare de stat în anul 2014

Nr. crt.	Specificare	Denumirea ajutorului de stat	Suma totală alocată — mii lei —
1.	Ajutoare pentru sectorul creșterii animalelor [art. 10 lit. g) din Ordonanța Guvernului nr. 14/2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 74/2010, cu completările ulterioare]	În sectorul creșterii animalelor, pentru colectarea cadavrelor de animale	1.453
2.	Plata primelor de asigurare [art. 10 lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 14/2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 74/2010, cu completările ulterioare]	Plata primelor de asigurare	31.000
3.	Ajutoare pentru sectorul creșterii animalelor [art. 10 lit. g) din Ordonanța Guvernului nr. 14/2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 74/2010, cu completările ulterioare]	Ajutoare de stat destinate acoperirii costurilor legate de întocmirea și menținerea registrului genealogic și de determinarea calității genetice a raselor de animale	15.000
4.	Aplicarea Directivei 2003/96/CE a Consiliului din 27 octombrie 2003 privind restructurarea cadrului comunitar de impozitare a produselor energetice și a electricității, sub formă de rambursare	Ajutor de stat pentru motorina utilizată în agricultură	473.031
TOTAL:			520.484

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	88	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.500	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

